

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80

Fire smukke Sange.

Den Første:
General Bertrands Afskedsavad
til Franfrige.

Den Anden:
Paa Norriges Klipper dets Genius staaer.

Den Tredie:
Rudolph og Lina.

Begynder saaledes:
Solen daled' blodig rød ic.
Synges som: Naar i Bondens tause Boe,
eller, som Enhver bedst kan.

Den Fjerde:
O du elskte Ven og Venstabs Glæde.
Mel. Stilhed hersked, hver en Skabning hvilte.

Christiania 1829.
Trykt i Opfostringshusets Bogtrykkerie.

V box 11:309

General Bertrands Afskedsqvad til
Frankrig.

Dig, elste Frankrig! mit Farvel jeg byder,
Farvel, o du, mit elste Fødeland!
Mig Vren kalder, og dens Bud og Lyder,
Ei længer i dit Skjød jeg dvæle kan.
Napoleon! Din Stjerne monne dale —
D større Helt var ei paa Jorden fød;
:: Jeg stod hos dig i gyldne Keisersale,
Jeg deler troe din Kummer og din Nød. ::

Vel tusind Helte deelte jo hans Hæder,
Og Glands og Herlighed af ham modtog;
Men mangen blev mod ham en sort Forræder,
Da Seirens Lykke fra hans Banner drog.
Med Veemod saae jeg Heltens Stjerne dale:
Og ene Hjertets Stemme jeg adlød:
:: Jeg stod hos ham i gyldne Keisersale,
Jeg deler troe hans Kummer og hans Nød. ::

Jeg fangen er blandt disse vilde Bølger,
Og ingen Franker nærmer sig derhen;
Mod Frankrigs Kyst min Sjæl med Skyen følger,
Med Graad i Næt stirrer jeg didhen;
Dog kunde blot min Keiser jeg huseale,
Jeg bytted ei om man mig Frihed bød:
:: Jeg stod hos ham i gyldne Keisersale,
Jeg deler troe hans Kummer og hans Nød. ::

Jeg er Soldat og Vren høit jeg agter,
Med Sværd i Haand jeg søgte den i Feldt:
Dog ikke Sagas Roes jeg eftertragter,
I det jeg følger troe min faldne Helt.
Mit Hjertes Stemme kun for ham mon tale,
Ehi af hans Haand min Lykke jeg jo nød:
:: Jeg stod hos ham i gyldne Keisersale,
Jeg dele vil hans Kummer og hans Nød. ::

Og kan ei meer sit Heltemod han vise,
Ei Laurens Blade om sin Tinding strøe;
Skal han, hvem sildigst Efterslægt vil prise,
Skal han paa denne vilde Klippe døe:
Vel skuer jeg da aldrig Frankrigs Dale,
Men dog min Skjæbne vorder mig saa sød!
:: Jeg stod hos ham i gyldne Keisersale,
Jeg bliver troe min Keiser til hans Død. ::

I sorten Muld den store Keiser hoiler
Paa Klippen hist sjernt i det vrede Hav.
Nu til Europa sorgfuld Bertrand iler,
Dog først han knæler ved sin Keisers Grav.
Men om hans Troskab Saga høit skal tale,
O, Bertrand! ja din Skjæbne var dog sød.
:: Du stod hos ham i gyldne Keisersale,
Du var din Keiser troe indtil hans Død. ::

Paa Norriges Klipper dets Genius staaer
Dg stuer om Landet saa vide,
Da svæver med Hjælmen om flagrende Haar
Britania ned ved hans Side;
Hun Genien savner og stuer
Saa glad til sit Partenons Buer.

Den Edling af Helteblod runden saa bold,
Hvis Syn selv vor Glæde fornyer,
Jeg giver ihænde mit værende Skjold
Med Nieblad Kronen omslynget,
Han vogte med Minner kostale,
Dg Saga hans Navn skal omtale.

Dit Edelsind Normandens Hjerte dig vandt
Dg sildigste Slegter skal signe
Den Dag, da vi modtog det skønneste Pant
Af ham, som i Dyder Dig ligne,
Dit Baldeblik Oscar os fryder,
Dg Helteblod i dig jo flyder.

Ja Wiisdom og Kunster skal fæste sit Bøe
I Norges de fjerneste Egne;
Saa haard er ei Klippen at Træet kan groe,
Naar Mildhed og Kraft det omhegne:
Dg Bardernes Hymner skal tone
Din Lov til den fjerneste Sone.

Solen daled' blodig rød
Ned bag Bøgelunden;
Ingen Fuglestemme lød,
Taus var Aftenstunden;
Nordenvinden blæste hul
Gjennem Træets Grene;
∴ Himmelhvælt det gyldne Hjul
Stod paa Himlen ene. ∴

Rudolph med sin Pige gif
Langsomt gennem Lunden;
Taarefyldt var hendes Blik,
Nær var Afskedsstunden:
"Rudolph! nu du drager hen
For vort Land at krige,
∴ Tapper vær! men kom igjen
Trofast til din Pige!" ∴

Af det skønne, sorte Haar
Hun en Lok ham giver.
Afskeds tunge Time staaer,
Rudolph sig løsriver:
"O! Farvel du elskte Møe!
Jeg din Lok skal bære,
∴ Med den feire eller døe
Skal mit Løsen være." ∴

Krigens Rødfler snart udbrod,
Liig et Lyn og Torden;
Blod, som Purpurstrømme flød
Rygende af Jorden;
Helte streed og Helte faldt;
Sværdet mødte Sværdet;
:: Men i Faren, hvor det gjaldt,
Streed han usforfærdet. ::

Krigen endtes, Fienden veeg,
Ak! da blev han saaret.
Af sin Ven han mat og bleeg
Blev fra Slaget baaret;
"Ven! jeg føler Dødens Bud,"
Han saa mat udbryder,
:: "Kølig dør jeg; thi hos Gud
Seirens Løn jeg nyder." ::

"Denne Haarlok tag, min Ven!
Lina den mig skjenkte;
Hende maa Du bringe den,
Giig, mit Blod den stænkte.
Lina! hisset samles vi
Hos den Ewigheie.
:: Lina!" nu det var forbi,
Brustnet var hans Die. ::

Hen til Lina Bommen foer,
Hende Lokken bragte;
"Lina var det sidste Ord,
Som din Rudolph sagde.
Troe i Liv og troe i Død
Han dig vilde være."
:: "Jeg ham følger!" hun udbrod,
Dg var ikke mere. ::

Mel. Stilhed hersked, hver en Skabning hvilte;

Du elskte Ven og Venstabs-Glade!
Det var dig jeg engang elskede,
Dg med dig jeg tænkte her at leve;
:: Du er al min Deel i Verden her. ::

2.

Hvi forlangte du mit unge Hjerter?
Hvi forbød du mig at elske dig?
Hvorfor brændte ei din Venstabs-lue:
:: Hvorfor blev du saa utroe mod mig? ::

3.

Jeg dig troede som en Ven for Alle,
Dg dig ret af Hjertet elskede;
Men du gav mig ikkun Sorg og Smerte,
:: Som udaf mit Hjerter aldrig gaaer. ::

4.

Jeg som Barn i en uskyldig Alder,
Bidste ei af Modgang eller Sorg
Førend du bekom mit unge Hjerter,
:: Som du kjerlig lokket bort fra mig. ::

5.

D ustadig Ven og utroe Veiler,
Hvorfor var dit Hjerter saa mod den,
Som saa ømt og trolig dig har elsket,
:: Hvorfor bad du om mit Hjerter og Haand. ::

6.

Mig og min Familie du kjendte
Lange førend du begjerte mig;
Men med Falskhed du dig til mig vendte,
:: Derfor blev du saa utroe mod mig. ::

Du dig har saa mangel Gang forbandet,
At du aldrig skulde svige mig;
Men du vil det vistnok engang angre,
:: At du grusomt har bedraaget mig. ::

8.

Jeg for dig vil ikke mere sørge,
Jeg vil heller bede godt for dig:
At den Gud, som throner i det Høie,
:: Godhedsfuld engang tilgiver dig. ::

9.

Skam dig naar du vil dig ret betænke,
Hvor ustadig du har vært mod mig;
Men lev vel med den du har udkaaret
:: Og elsk den meer end du elskte mig. ::

10.

O de mange Aar og flere Dage,
Som jeg levet har saa lykkelig! ::
Gid jeg kunde kalde dem tilbage!
:: O min Ven! da var jeg lykkelig!

11.

Nu tilsidst jeg dig min Ven maa bede,
At du ikke narrer Fleer end mig:
Men tænk paa mig, som i Sorgen svæver,
:: Og for din Skyld er ulykkelig. ::

12.

Jeg din Falskhed kunde ei udfinde,
Da du kyste og var glad med mig;
Men jeg vil til Himlen for dig bede,
:: At den gode Gud tilgiver dig. ::